

Στεκόταν ακίνητη στο αναπηρικό καροτσάκι. Η αίθουσα ήταν άδεια, κοιτούσε ένα έκθεμα πολύ συγκεντρωμένη, αφοσιωμένη ολοκληρωτικά σε αυτό. Μέσα στο ημίφως και στην απόλυτη ησυχία, η σκηνή ήταν κατανυκτική.

Με είχε εντυπωσιάσει και καταλάβαινα ότι ήταν μια εικόνα που δεν θα ξεχνούσα εύκολα. Ειδικά όταν γινόταν λόγος για μουσεία, και τον σεβασμό για εκθέματα που σε συγκινούν. Νοέμβριος του 1998 ήταν, στο μουσείο Χονκάν στο πάρκο Ουένο της Ιαπωνικής πρωτεύουσας. Εκεί όπου, ο Μίλτος έλεγε: «Η Απωνία έχει πρωτεύουσα το Κύο». Το καλό με τον σχωρεμένο, ήταν ότι έφτασε μέχρι προεδρίας της Νού Δού. Το κακό με κάποιον από τους επόμενους πολιτικούς αρχηγούς, είναι ότι έγινε και πρόεδρος της Κυβέρνησης, όντας επιπέδου Μίλτου. Αν όχι χαμηλότερου. Χαθήκαμε όμως. Έψαξα, βρήκα την εικόνα στο αρχείο, σλάντ βέβαια, την ψηφιοποίησα πρόχειρα, και ιδού.

Η άγνωστη γιαπωνέζα, κάτω δεξιά διακρίνονται τα πόδια της πάνω στο καροτσάκι, θαύμαζε μια σειρά από διαχωριστικά με εμφανή τα σημάδια μιας λεπτής τέχνης πάνω τους.

Έτσι, όταν πέρασα το κατώφλι του μουσείου Ασιατικής Τέχνης στα παλιά ανάκτορα Αρχάγγελου Μιχαήλ και Αγίου Γεωργίου, στην πόλη της Κέρκυρας θυμήθηκα αυτή την εικόνα. Τακτικός επισκέπτης στο νησί για περισσότερο από μισό αιώνα και δεν είχα αξιωθεί να το δω. Κάλλιο αργά, παρά ποτέ.

Το μουσείο, αποτελεί έμπνευση και όραμα του Γρηγόριου Μάνου (1850-1928), πρέσβη στην Αυστρία από το 1890 μέχρι το 1910. Ο Έλληνας διπλωμάτης δημιούργησε τη συλλογή του, αποτελούμενη από 9.5000 κομμάτια, σε δημοπρασίες έργων τέχνης που έλαβαν χώρα στη Βιέννη και το Παρίσι στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα. Αποτελείται από κεραμικά, πορσελάνες, ορειχάλκινα, ξυλόγλυπτα ζωγραφικά έργα, τυπώματα, όπλα, εξαρτήματα οπλισμού κινεζικής, κορεατικής και ιαπωνικής τέχνης.

αυτοί οι άνθρωποι έκαναν το δικό τους κομμάτι του κόσμου, ο οποίος οφείλει να τους χαιρετήσει, και να μην ξεχάσει ποτέ ότι ο

κοσμος είναι πολύ μεγαλύτερος από ό,τι φαίνεται, και ότι υπάρχουν πάντα

από την εποχή του 19ου αιώνα, μέχρι σήμερα, οι άνθρωποι έχουν πάντα την ίδια ανάγκη να βλέπουν και να αισθανθούν τον κόσμο γύρω τους, και να τον καταλάβουν, και να τον αγαπήσουν.